

DE RECHTEN VAN HET DIER

Dierenactivisten hebben het steeds vaker over de rechten van het dier. Sommige politici nemen dit standpunt maar al te graag over, omdat het stemmenwinst garandeert, vooral van mensen die bij de door hen gekoesterde huisdieren meer begrip vinden dan bij hun medemens. Eigenlijk zielig, maar tevens tekenend voor een verworden samenleving die verder dan ooit afstaat van sociale contacten.

Tegelijk is er een verschuiving van het geloof in God naar het geloof in de wetenschap. Een strijd tussen de theologie en de biologie, waarbij de laatste aan de winnende hand is. Men zou deze verandering kunnen aanduiden als de nieuwe Verlichting, de filosofische stroming die geïnstitutionaliseerd geloof en onredelijkheid bekritiseert en constructief op zoek gaat naar nieuwe kennis. Historisch werd zij afgesloten met de Franse revolutie. Tegenwoordig blijkt bij veel mensen een bepaalde hang naar mystiek en spiritualiteit nog steeds onuitwisbaar, waarschijnlijk de laatste sparteling om het superieure mensbeeld overeind te houden. Ben benieuwd of deze actuele stroming ook zal uitmonden in een nieuwe revolutie.

Daarnaast leidt de politieke discussie regelmatig tot uitspraken die mijn biologische beroepseer zwaar geweld aan doen. Soms vraag ik me wel eens af waarom ik zes jaar van mijn leven aan een universitaire studie heb gewijd en daarna nog 40 jaar lang ervaring heb opgedaan met het uitvoeren van natuuronderzoek. Mijn bloedtemperatuur stijgt dan ook tot het kookpunt als ik een of andere regionale wethouder dierbetrokken stellingen hoor peneren die kant noch wal raken en eigenlijk alleen maar in het vakje politiek opportunisme zijn te plaatsen. En datzelfde gebeurt als ik een fractieleider uit de Tweede kamer hoor zeggen: "Honden en apen hebben voor meer dan 90% hetzelfde DNA als de mens. Met zulke wezens voer je toch geen experimenten uit".

Een ander voorbeeld is de eeuwigdurende tweestrijd over pijn bij vissen. Stel dat vissen inderdaad pijn hebben als ze worden gevangen, impliceert dit dan dat de hengelaar zijn schepnet aan de wilgen moet hangen? En als ze geen pijn hebben, geeft dat ons dan het recht om ze wel aan de haak te slaan? En wat voor 'rechten' heeft de Aalscholver op de waterkant die ongevraagd zijdelings ook nog in deze discussie wordt betrokken? Mijn persoonlijke stelling is dat



FOTO: A. LENDERS

de mens bepaalt hoe de mens zich moet gedragen, niet hoe dieren zich moeten gedragen. Deze hebben een eigen entiteit. Daar doet niets aan af of apen voor meer dan 90% hetzelfde DNA hebben als de mens. Als dat het uitgangspunt zou zijn zouden we alleen nog maar pantoffeldiertjes mogen dresseren.

Maar niets weerhoudt de politieke voorvechters van dierenrechten die dierlijke entiteit steeds weer te negeren. De grootste partij van Limburg slaat in deze al helemaal door. Een voormalig presentator van een huisdierenprogramma op TV Limburg, ook bekend van zijn pleidooi voor de aanstelling van *animal cops*, pleit voor dierenwelzijn alsof het DNA van sommige soorten al helemaal identiek is aan dat van de mens. Daarbij hanteert hij ook nog een discriminerend kastensysteem, waarbij huisdieren veel hoger in aanzien staan dan

de in het wild levende dieren.

De hoogste kaste is die van de paarden; die krijgen alle ruimte en waardering omdat ze onze dochters moeten plezieren. Dan komt die van de katten en honden. Zij verdienen speciaal respect omdat ze zich zo naadloos inpassen in elke gezinssituatie. Dan die van de consumptiedieren zoals varkens, kippen en koeien waar heel het actievoerend dierenwelzijn naar uitgaat met het doel om ze een leefbare ruimte te gunnen voordat ze onze pannen vullen. En tenslotte zijn er ook nog de echte wilde dieren waarvan we voortdurend het leefgebied afpakken. Maar veelal wordt deze laatste groep al niet meer opgemerkt omdat er nauwelijks (politieke) interesse voor is en steevast wordt gevraagd wat voor nut ze voor de mensheid hebben. Het summum in deze kolderieke gedachtegang en tevens een politiek dilemma doet zich voor bij de dierenambulances. Kan die wel worden ingezet voor wilde dieren? Wilde dieren hebben immers geen eigenaren. Wie moet het transport voor hen betalen? In sommige gemeenten schijnt dit echt een serieus politiek item te zijn. Is dat het niveau van onze overheidsproblemen? Nee, dan toch maar als uiterste concessie de inzet van dieragenten. Hoewel, voor 25 miljoen per jaar zouden we ook wel wat wild leefgebied kunnen beschermen. Dieren verdienen immers bescherming, maar hebben zeker geen rechten.